

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 374/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Petrom Troščákom, advokátska kancelária, Hlavná 50, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 162/2017 a jeho uznesením zo 17. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného

v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Svidník (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 162/2017 a jeho uznesením zo 17. januára 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru [REDAKOVANÉ] (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) uznesením pod ČVS: ORP-263/VYS-SK-2016 z 27. decembra 2016 vzniesol sťažovateľovi obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“).

3. Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 22/2016 z 30. decembra 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tpo 1/2017 zo 17. januára 2017 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), z ktorej bol neskôr uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 22/2016 z 15. marca 2017 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 7/2017 z 30. marca 2017 prepustený na slobodu za súčasného prijatia písomného sľubu, ustanovenia dohľadu probačného a mediačného úradníka, uloženia povinnosti oznámiť orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu každú zmenu miesta pobytu, uloženia povinnosti odovzdať legálne držané zbrane a zákazu úmyselného priblíženia sa k poškodenej, ako aj uloženia zákazu vzdaľovať sa z miesta pobytu. Zároveň bola sťažovateľovi nariadená kontrola technickými prostriedkami.

4. Z dôvodu existencie dôvodnej obavy, že sťažovateľ ujde alebo sa bude skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu alebo trestu a že bude inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie, bol 28. júla 2017 vyšetrovateľom Policajného zboru zadržaný. Nadväzne Okresná prokuratúra [REDAKOVANÉ] (ďalej len „okresná prokuratúra“) v ten istý deň podala návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 3

písm. a) Trestného poriadku, ktorému okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 22/2016 z 29. júla 2017 vyhovel a sťažovateľa z uvedeného dôvodu opätovne vzal do väzby. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto rozhodnutiu bola uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 18/2017 z 15. augusta 2017 zamietnutá.

5. Uznesenie krajského súdu z 15. augusta 2017, ako aj uznesenie okresného súdu z 29. júla 2017 sťažovateľ napadol sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý ju v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 646/2017 uznesením z 25. októbra 2017 prijal na ďalšie konanie.

6. Podaním z 21. augusta 2017 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd však tejto žiadosti nevyhovel a uznesením sp. zn. 1 Tp 22/2016 z 18. septembra 2017 ju zamietol a zároveň neprijal písomný sľub a ani peňažnú záruku ako náhradu väzby. Sťažnosť sťažovateľa proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu krajský súd zamietol uznesením sp. zn. 4 Tpo 19/2017 z 23. októbra 2017, ktoré sťažovateľ takisto napadol sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanou ústavnému súdu, ktorý ju uznesením sp. zn. II. ÚS 111/2018 z 15. februára 2018 prijal na ďalšie konanie.

7. O prepustenie z väzby na slobodu sťažovateľ opätovne požiadal 27. novembra 2017. Spolu s obžalobou okresnej prokuratúry sp. zn. Pv 520/16/7712 zo 4. decembra 2017 podanou na jeho osobu bol sťažovateľovi oznámený aj dátum jeho výsluchu v súvislosti s rozhodovaním o väzbe po podaní obžaloby podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý bol nariadený na 13. december 2017.

8. Bezprostredne po začatí výsluchu *«došlo k tomu, že sťažovateľ zotrval na námietke zaujatosti voči samosudcovi [REDAKOVANÉ], kde následne samosudca vyhlásil uznesenie v tomto znení: „Výsluch obvineného a rozhodnutie o väzbe obvineného podľa § 238 ods. 3 Tr. poriadku sa odročuje na neurčito s tým, že bude rozhodnuté o vznesenej námietke zaujatosti samosudcom“»*.

9. Uznesením sp. zn. 1 T 162/2017 zo 14. decembra 2017 samosudca okresného súdu námietke sťažovateľa nevyhovel a z prejednávania tejto trestnej veci sa nevytlúčil. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ podal riadny opravný prostriedok.

10. Obhajca sťažovateľa bol následne 16. januára 2018 okresným súdom informovaný, že výsluch sťažovateľa v súvislosti s rozhodovaním o jeho väzbe sa uskutoční 17. januára 2018.

11. Uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 162/2017 zo 17. januára 2018 bola sťažovateľovi väzba nahradená prijatím písomného sľubu a dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia mu primeraných obmedzení. K jeho faktickému prepusteniu na slobodu došlo 19. januára 2018.

12. Sťažovateľ je presvedčený, že uznesením okresného súdu sp. zn. 1 T 162/2017 zo 17. januára 2018 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, boli porušené ním označené základné práva zaručené mu ústavou a práva zaručené dohovorom.

13. V prvom rade sťažovateľ namieta, že *„Okresný súd Svidník (po podaní obžaloby, teda v štádiu konania pred súdom), si... nesplnil povinnosť prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu po tom, čo uplynula základná 7-mesačná lehota väzby v prípravnom konaní.“*

14. Podľa presvedčenia sťažovateľa *„7-mesačná základná lehota väzby pre prípravné konanie uplynula... 24. 11. 2017, pretože... bol v predmetnej trestnej veci v (tzv. prvotnej) väzbe odo dňa 27. 12. 2016 do dňa 30. 3. 2017 (čo je 3 mesiace a 3 dni) a v (tzv. opätovnej) väzbe bol odo dňa 28. 7. 2017 až do dňa 19. 1. 2018 (čo je takmer 6 mesiacov)“*. Sťažovateľ zastáva názor, že ho okresný súd bol *„povinný v zmysle ust. § 76 ods. 5 Tr. por. bezodkladne prepustiť... z väzby na slobodu písomným príkazom, pretože obžaloba nebola podaná v lehote 20 pracovných dní pred posledným dňom 7-mesačnej základnej lehoty väzby pre prípravné konanie, a v tejto lehote ani nebol podaný návrh na predĺženie lehoty trvania väzby“*. Dodáva, že *„pri odročení rozhodnutia o väzbe na neurčito z dôvodu potreby rozhodnutia o vznesenej námietke zaujatosti došlo zo strany samosudcu k prietahom v určení tohto termínu, ktorý nie je ani len známy, pričom ide o rozhodnutie*

o väzbe, kde má súd povinnosť konať prednostne a urýchlene, a preto ani vznesenie námietky zaujatosti nemôže byť a ani nie je zákonným dôvodom pre odročenie rozhodovania o väzbe“. Na základe uvedeného sťažovateľ trvá na tom, že okresný súd ho mal bezodkladne po podaní obžaloby prepustiť z väzby na slobodu najneskôr 13. decembra 2017, „*kedy mal byť vykonaný*“ jeho „*výsluch*“.

15. Sťažovateľ zvýraznil, že „*ust. § 78 Tr. por. neobsahuje takú právnu úpravu, že vzatím do tzv. opätovnej väzby (v zmysle ust. § 71 ods. 3 Tr. por.) začína plynúť nová (resp. ďalšia, či druhá v poradí) základná 7-mesačná lehota väzby určená pre prípravné konanie*“.

16. Ustanovenie § 78 Trestného poriadku sťažovateľ interpretuje takto: ak je osoba v „*tzv. opätovnej väzbe*“ (§ 71 ods. 3 Trestného poriadku), tak možno po uplynutí základnej sedemmesačnej lehoty väzby určenej pre prípravné konanie, pri dodržaní zásady spočítania trvania už vykonanej „*tzv. prvotnej väzby s tzv. opätovnou väzbou*“, ešte v prípravnom konaní, zo strany prokurátora podať sudcovi pre prípravné konanie návrh na predĺženie lehoty tejto väzby, konkrétne pri prečine nad rámec siedmich mesiacov, avšak s konečným obmedzením do uplynutia maximálnej lehoty väzby v trvaní dvanástich mesiacov pre celé trestné konanie (prípravné konanie spolu s konaním pred súdom), teda „*úmyslom zákonodarcu bolo umožnenie presunutia 5 mesiacov lehoty určených pre konanie pred súdom do prípravného konania v prípade vzatia do tzv. opätovnej väzby*“. A teda ak mala väzba sťažovateľa pokračovať v súlade so zákonom, potom bolo na okresnej prokuratúre, aby v lehote 20 pracovných dní pred uplynutím lehoty väzby pre prípravné konanie podala návrh na jej predĺženie, k čomu v tomto prípade nedošlo, preto už okresná prokuratúra mala uplynutím posledného dňa lehoty väzby (za ktorý považuje 24. november 2017) prepustiť sťažovateľa na slobodu. Keďže okresná prokuratúra takto nepostupovala, okresný súd „*bol povinný toto hrubé porušenie napraviť bezodkladným splnením jasnej a zrozumiteľnej povinnosti uvedenej v ust. § 76 ods. 5 Tr. por. v podobe prepustenia sťažovateľa z väzby na slobodu písomným príkazom, pričom tomu nemôže brániť ani vznesená námietka zaujatosti samosudcu*“.

17. Sťažovateľ považuje postup okresného súdu „za svojvoľný a interpretáciu... ustanovení Tr. por. za takú, ktorá nešetrí základné práva v čo najvyššej miere, pri súčasnom dodržaní účelu aplikovaných právnych noriem, a ktorá je zároveň v extrémnom rozpore s ideou spravodlivosti“.

18. V ďalšom sťažovateľ namieta porušenie jeho práva na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode, keď od predloženia jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu okresnému súdu 30. novembra 2017 do rozhodnutia o jeho prepustení uznesením zo 17. januára 2018 uplynula doba 48 dní.

19. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľa

- nebyť pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon garantovaného v čl. 17 ods. 2 Ústavy SR,

- byť vzatý do väzby iba z dôvodov ustanovených zákonom a na základe rozhodnutia súdu garantovaného v čl. 17 ods. 5 Ústavy SR,

- na zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán garantovaného v čl. 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- byť predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania garantovaného v čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné garantovaného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,

postupom Okresného súdu Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/162/2017 a jeho uznesením zo dňa 17. 1. 2018, bolo porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu Svidník sp. zn. 1 T/162/2017 zo dňa 17. 1. 2018.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje, aby Okresný súd Svidník v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T/162/2017 konal bez prieťahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Svidník pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Svidník bezodkladne prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu na základe písomného príkazu vydaného v zmysle ust. § 76 ods. 5 Tr. por.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 7 500 €, ktoré mu je Okresný súd Svidník povinný zaplatiť.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

20. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

21. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

22. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

23. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

24. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

25. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

26. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 162/2017 a jeho uznesením zo 17. januára 2018, ku ktorému malo dôjsť tým, že okresný súd napriek presvedčeniu sťažovateľa o uplynutí zákonnej lehoty väzby v prípravnom konaní ho neprepustil z väzby na slobodu, ako aj tým, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nebolo rozhodnuté urýchlene.

27. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

28. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

29. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

30. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom.... zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

31. Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

32. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

33. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 162/2017

34. Z obsahu sťažnosti jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ v tejto jej časti napáda postup okresného súdu iba v súvislosti s požiadavkou urýchleného rozhodnutia o jeho osobnej slobode.

35. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd, rešpektujúc stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), konštatuje, že označený článok dohovoru je v trestných veciach z vecného hľadiska (*ratione materiae*) aplikovateľný len na konanie a rozhodovanie vo veci samej, t. j. na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia, nie však na rozhodovanie o väzbe a jej ďalšom trvaní. Pri rozhodovaní vo väzobných veciach je aplikovateľná špeciálna úprava obsiahnutá v ustanoveniach čl. 5 dohovoru, prostredníctvom ktorých sa chránia najmä zákonnosť väzby vrátane toho, či k takémuto zbaveniu slobody došlo v súlade so zákonom upraveným postupom (čl. 5 ods. 1 dohovoru), právo jednotlivca na primeranú dĺžku väzby v zmysle požiadavky, aby väzba nebola predlžovaná nad primeranú lehotu a aby nedochádzalo v postupe príslušných orgánov počas trvania väzby k zbytočným priet'ahom (čl. 5 ods. 3 dohovoru), či právo jednotlivca domáhať sa periodického prieskumu zákonnosti väzby a žiadať o prepustenie na slobodu, o ktorom musí byť rozhodnuté urýchlene [(čl. 5 ods. 4 dohovoru); k tomu pozri napr. *Khudoyorov v. Rusko*, č. 6847/02, rozsudok ESLP z 8. 11. 2005, body 124 – 125, 172 – 174 a 193, *Öcalan v. Turecko*, č. 46221/99, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 5. 2005, body 83 – 84 a 103, alebo *Khudobin v. Rusko*, č. 59696/00, rozsudok ESLP z 26. 10. 2006, body 103 a 115].

36. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že vzťah špeciálneho a všeobecného, ktorý uplatňuje ESLP na vzťahy medzi čl. 6 ods. 1 dohovoru

a ustanoveniami čl. 5 dohovoru, ústavný súd analogicky uplatňuje aj na vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Označený článok ústavy totiž zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto sa na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikujú špeciálne ustanovenia o osobnej slobode vyplývajúce z čl. 17 ústavy, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ústavy a naň nadväzujúce ďalšie články siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (teda aj čl. 48 ods. 2 ústavy) garantujúce právo na súdnu ochranu (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010).

37. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci konštatuje, že namietanou nedostatočnou rýchlosťou rozhodovania o ďalšom trvaní väzby sťažovateľa okresným súdom konajúcim a rozhodujúcim o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nemohlo dôjsť k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy ani čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako to sťažovateľ namieta. Porušenie práva na urýchlené rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby v konaní o osobnej slobode treba považovať *ratione materiae* za súčasť čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 162/2017 a jeho uznesením zo 17. januára 2018

38. Predovšetkým treba uviesť, že sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného súdu sa týka ďalšieho trvania väzby sťažovateľa. Dôvodnosť ďalšieho trvania väzby je *ratione materiae* súčasťou čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru. Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa naopak vecne vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka porušenia čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru vo vzťahu ku okresnému súdu

v označenom konaní a napadnutým uznesením je preto neopodstatnená už na prvý pohľad (obdobne napr. I. ÚS 338/06, I. ÚS 352/06, II. ÚS 318/06, III. ÚS 34/07).

39. V nadväznosti na toto konštatovanie ústavný súd dospel k záveru, že argumenty, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti použil, nezakladajú príčinnú súvislosť medzi čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru a napadnutým postupom a uznesením okresného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 162/2017 a jeho uznesením zo 17. januára 2018

40. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta dva aspekty konania o jeho osobnej slobode. Prvým je, že nebol po uplynutí lehoty jeho väzby v prípravnom konaní okamžite prepustený na slobodu a druhým, že o jeho osobnej slobode nebolo rozhodnuté urýchlene.

41. K otázke neprepustenia sťažovateľa na slobodu po uplynutí lehoty väzby v prípravnom konaní je potrebné uviesť, že sťažovateľ tvrdenie o prekročení tejto lehoty postavil na svojej vlastnej interpretácii či už znenia príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich túto problematiku, prípadne na svojom chápaní ich právne nezáväzného výkladu obsiahnutého v knižnej publikácii (komentári). Keďže však ústavný súd, ako to už v minulosti vo svojich rozhodnutiach prezentoval, nepodáva výklad zákonov (pozri napr. II. ÚS 142/2015, III. ÚS 717/2016), ale v rámci konania o sťažnosti sa zameriava na posúdenie zlučiteľnosti účinkov ich interpretácie a aplikácie s obsahom základných práv a slobôd, nemohol názor sťažovateľa, tak ako ho uviedol v sťažnosti, osvedčiť.

42. Pretože za výklad a aplikáciu zákonov je zodpovedný výlučne všeobecný súd, bolo na mieste, aby sťažovateľ dal priestor práve všeobecným súdom vyjadriť sa k tejto

záležitosti, ako aj k pohľadu sťažovateľa na ňu. Pokiaľ závery súdu prvého stupňa sťažovateľa v tomto smere nepresvedčili, potom mu nič nebránilo, aby v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku cestou riadneho opravného prostriedku inicioval druhostupňové konanie, a tak sa domáhal ochrany svojich práv a to aj tých, ktoré mu zaručuje ústava alebo medzinárodná zmluva.

43. Ústavný súd pripomína, že jeho právomoc vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej namietaného porušenia označených článkov ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 162/2017 a jeho uznesením zo 17. januára 2018 zistil ústavný súd existenciu procesnej prekážky uvedenej v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a síce nedostatok právomoci. Vo vzťahu k predmetnému postupu a rozsudku okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom (sťažnosťou), ktorý však nevyužil. Poskytnutie ochrany v danom prípade potenciálneho porušenia dotknutých článkov ústavy a dohovoru spadalo do právomoci nadriadeného súdu, teda krajského súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

44. Odhliadnuc od uvedeného, ústavný súd pre úplnosť dodáva, že pokiaľ by sťažovateľ zotrval na presvedčení, že jedine ústavný súd je tým orgánom verejnej moci, ktorý mu mohol v tejto veci zabezpečiť ochranu jemu garantovaných základných práv, potom je potrebné uviesť, že podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. K zásahu do základných práv sťažovateľa na osobnú slobodu podľa jeho tvrdenia malo dôjsť jeho neprepustením na slobodu 24. novembra 2017, keď podľa jeho tvrdenia došlo k uplynutiu lehoty väzby určenej zákonom pre prípravné konanie. Od tohto momentu vedel, že potencionálne

dochádza k porušovaniu jeho základného práva, a teda od vtedy mu začala plynúť zákonom stanovená dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Na ústavný súd sa však sťažovateľ obrátil až podaním zo 16. marca 2018 doručeným ústavnému súdu 19. marca 2018 (podaným na poštovú prepravu 16. marca 2018) a teda nepochybne po lehote k tomu určenej. Zmeškanie lehoty nie je možné v zmysle judikatúry ústavného súdu odpustiť (napr. m. m. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, III. ÚS 14/03), preto ústavný súd by nemohol inak, iba sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj ako podanú oneskorene.

45. Druhá nosná námietka sťažovateľa spočíva v tvrdení o porušení jeho práva na urýchlené rozhodnutie o osobnej slobode, keď konanie o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu trvalo pred okresným súdom 48 dní.

46. Vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy ústavný súd uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05), pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04).

47. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom. Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98). Požiadavka rozhodovať vo väzobných veciach prednostne a urýchlene je vyjadrená výslovne v § 2 ods. 6 Trestného poriadku, podľa ktorého ak tento zákon neustanovuje inak, orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti. Väzobné veci sú povinné vybavovať prednostne a urýchlene. Rovnako požiadavku neodkladnosti rozhodovania

o žiadosti o prepustenie ustanovuje výslovne aj § 79 ods. 3 Trestného poriadku, v ktorom sa uvádza, že o takej žiadosti sa musí rozhodnúť bez meškania. V texte čl. 5 ods. 4 dohovoru použitý anglický výraz „speedlly“ a francúzsky výraz „a bref délai“ (v slovenskom preklade „urýchlene“) jasne indikuje, čo musí byť v danom prípade hlavným predmetom záujmu. Aké časové obdobia budú akceptovateľné a aké nie, bude zrejme závisieť od konkrétnych okolností (Bezicheri z roku 1989, A-164, bod 21, Neumeister z roku 1968. A-8. bod 24 a Sanchcz - Reisse z roku 1986. A-107, bod 55).

48. Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu požiadavke prednostného a urýchleného rozhodovania vo väzobných veciach v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 4 dohovoru v zásade nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca niekoľko týždňov (m. m. III. ÚS 255/03, IV. ÚS 253/05, III. ÚS 345/06).

49. Ústavný súd na tomto mieste považuje za potrebné zvýrazniť, že v každom jednotlivom prípade tvrdeného porušenia základného práva na osobnú slobodu je povinný pri svojom rozhodovaní prihliadať aj na konkrétne okolnosti preskúmvanej veci (obdobne pozri II. ÚS 353/06, II. ÚS 142/07, II. ÚS 80/08, I. ÚS 59/2016 a pod., ale vyplýva to aj z mnohých rozhodnutí ESLP, napr. Letellier proti Francúzsku, rozhodnutie z 26. 6. 1991, Annuaire, č. 207; Navarra proti Francúzsku, rozhodnutie z 23. 11. 1993, Annuaire, č. 273-B a ďalšie).

50. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľom namietaný postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 162/2017, ako aj jeho výsledok zhmotnený v uznesení zo 17. januára 2018 bol primárne postupom a rozhodnutím o väzbe sťažovateľa podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku, t. j. obligatónym rozhodovaním o väzbe po podaní obžaloby č. k. Pv 520/16/7712-167 okresnou prokuratúrou 4. decembra 2017. Zo zápisnice o výsluchu sťažovateľa zo 17. januára 2018, ktorý predchádzal vydaniu uznesenia o nahradení jeho väzby miernejšími prostriedkami, však vyplýva, že predmetom napadnutého konania boli aj námietky, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu 27. novembra 2017, preto napadnuté rozhodnutie, ako aj

jeho vydaniu predchádzajúce konanie ústavný súd považoval za konanie a rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. V konečnom dôsledku túto okolnosť sťažovateľ sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ani neatakoval.

51. Zo sťažovateľom v sťažnosti opísaného prehľadu úkonov v tejto trestnej veci, ale aj z príloh sťažnosti vyplýva, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 27. novembra 2017 bola okresnému súdu doručená 30. novembra 2017 po tom, čo jej okresná prokuratúra nevyhovela, o čom sťažovateľa upovedomila prípisom č. k. Pv 520/16/7712-163 z 30. novembra 2017. Následne okresná prokuratúra 4. decembra 2017 doručila okresnému súdu obžalobu na sťažovateľa č. k. Pv 520/16/7712-167, a v tejto súvislosti okresný súd podaním zo 7. decembra 2017 upovedomil sťažovateľa a jeho obhajcu o termíne vykonania výsluchu na účel rozhodnutia o ďalšom trvaní jeho väzby po podaní obžaloby (§ 238 Trestného poriadku), ktorý nariadil na 13. december 2017. Podľa slov sťažovateľa 13. decembra 2017 *«bezprostredne po začatí výsluchu došlo k tomu, že sťažovateľ zotrval na námietke zaujatosti voči samosudcovi [REDAKOVANÉ], kde následne samosudca vyhlásil uznesenie v tomto znení:*

„Výsluch obvineného a rozhodnutie o väzbe obvineného podľa § 238 ods. 3 Tr. poriadku sa odročuje na neurčito s tým, že bude rozhodnuté o vznesenej námietke zaujatosti samosudcom.“». O námietke zaujatosti samosudca okresného súdu rozhodol uznesením č. k. 1 T 162/2017-750 zo 14. decembra 2017 tak, že sa z prejednávania trestnej veci proti sťažovateľovi vedenej pod sp. zn. 1 T 162/2017 nevylúčil. Proti tomuto rozhodnutiu sťažovateľ (cestou obhajcu) podal 27. decembra 2017 sťažnosť.

V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ neuviedol, ako bolo o jeho opravnom prostriedku rozhodnuté nadriadeným súdom a takúto informáciu neobsahujú ani prílohy sťažnosti, avšak z hľadiska poskytnutia ústavnoprávnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom domáha, je výsledok tohto sťažnostného konania bez právneho významu, pretože 31. decembra 2017 samosudcovi okresného súdu [REDAKOVANÉ] zanikla jeho funkcia sudcu s následkom pridelenia tejto trestnej veci novému zákonnému sudcovi. Z tohto dôvodu ústavný súd nepristúpil k zisťovaniu výsledku druhostupňového konania o námietke zaujatosti.

Upovedomením zo 16. januára 2018 bol sťažovateľ (jeho obhajca) informovaný o nariadení termínu jeho výsluchu na 17. január 2018, ktorého sa sťažovateľ, ako aj jeho

obhajca zúčastnili. Po jeho vykonaní okresný súd (samosudca [REDACTED]) rozhodol napadnutým uznesením o nahradení väzby sťažovateľa a jeho prepustení na slobodu s uložením mu primeraných obmedzení a povinností. K jeho faktickému prepusteniu z väzby došlo 19. januára 2018. Celková doba trvania konania o sťažnosti sťažovateľa pred okresným súdom tak predstavovala aj podľa jeho presvedčenia 48 dní.

52. Podľa názoru ústavného súdu uvedené časové súvislosti síce vo všeobecnej rovine svedčia o uplynutí dlhšieho času pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, než ktoré je ustálenou judikatúrou chápané pre rozhodovanie o osobnej slobode ako akceptovateľné (t. j. doba jedného mesiaca väzobného konania na jednom stupni súdu), avšak v okolnostiach konkrétneho prípadu toto prekročenie časových limitov ústavný súd nehodnotí ako nespĺňajúce ústavné limity pre urýchlené rozhodovanie o väzbe. Za špecifické okolnosti prípadu ústavný súd považuje predovšetkým potrebu rozhodnutia o námietke zaujatosti vznesenej sťažovateľom proti konajúcemu samosudcovi okresného súdu, na ktorej zotrval aj pred svojím výsluchom nariadeným na 13. december 2017, ako aj následnú zmenu zákonného sudcu z dôvodu zániku funkcie pôvodného sudcu a s tým súvisiaci proces pridelenia trestnej veci. Nie celkom bez významu je aj skutočnosť, že na obdobie rozhodovania o osobnej slobode sťažovateľa pripadlo viacero dní pracovného pokoja (4) a štátny sviatok, čo takisto negatívnym spôsobom prispelo k predĺženiu trvania konania o väzbe sťažovateľa.

53. Argumentáciu sťažovateľa, že ním vznesená námietka zaujatosti samosudcu okresného súdu nemohla byť „*zákonným dôvodom pre odročenie rozhodovania o väzbe*“, ústavný súd v okolnostiach tejto konkrétnej veci nemohol akceptovať. Aj keď ústavnému súdu nie sú známe žiadne objektívne či subjektívne okolnosti, ktoré by bránili namietanému samosudcovi okresného súdu rozhodnúť o svojom ne/vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania už 13. decembra 2017 pred vykonaním výsluchu sťažovateľa a prípadným rozhodnutím o jeho osobnej slobode, neznamená to samo osebe, že konajúci sudca nemal na taký postup, ktorý si v konečnom dôsledku zvolil, dôvod. Rozhodne však postup samosudcu nemožno hodnotiť ako v rozpore s procesnoprávnym predpisom, ktorým sa konanie riadilo, keďže žiadnu výslovnú úpravu v tomto zmysle Trestný poriadok neobsahuje, t. j. tento právny predpis nevyžaduje uprednostniť rozhodovanie a rozhodnutie

o osobnej slobode pred vyriešením otázky zákonného sudcu a nezakotvuje ani nemožnosť odročenia nariadeného úkonu na účel rozhodnutia o zákennom sudcovi – jeho zaujatosti. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že rozhodnutie o väzbe je „*neodkladným úkonom*“, ústavný súd by ho prijal iba v tom prípade, ak by ho oprel o ústavnoprávne relevantnú argumentáciu, a nie ako to urobil, o ustanovenie § 31 ods. 4 Trestného poriadku („... Úkon, ktorý vykonala vylúčená osoba, nemôže byť podkladom na rozhodnutie v trestnom konaní s výnimkou neodkladného alebo neopakovateľného úkonu.“), ktoré s pojmom neodkladnosť úkonu „pracuje“ vo význame ako ho definuje § 10 ods. 17 Trestného poriadku („Neodkladný úkon je taký úkon, ktorého vykonanie vzhľadom na nebezpečenstvo zmarenia alebo zničenia neznesie z hľadiska účelu trestného konania odklad na čas, kým sa začne trestné stíhanie.“) a za týchto okolností uvedené tvrdenie sťažovateľa nemožno považovať za adekvátne ani relevantné.

54. Pre posúdenie sudcom okresného súdu zvoleného postupu z hľadiska ústavou a dohovorom garantovanej urýchlenosti rozhodnutia o väzbe bolo podstatným najmä to, či zvoleným spôsobom konania o tejto námietke bezdôvodne neohrozil urýchlenosť rozhodovania o väzbe predstavujúcu základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu. V danom prípade samosudca o námietke rozhodol 14. decembra 2017, čo jednoznačne možno hodnotiť ako postup urýchlený, zohľadňujúci zákonný, ako aj ústavný príkaz vzťahujúci sa k označenému základnému právu. Po tomto rozhodnutí však nastali ďalšie okolnosti, ktoré rýchlosť rozhodnutia o väzbe sťažovateľa skomplikovali. Boli to sťažovateľom využitá zákonom zaručená možnosť podať proti rozhodnutiu o námietke zaujatosti sudcu opravný prostriedok, ako aj zánik sudcovskej funkcie vo veci konajúceho samosudcu okresného súdu.

55. Všeobecnému súdu, ako to je pri detailnejšom preskúmaní veci evidentné, bránili v rýchlejšom postupe pri rozhodovaní o osobnej slobode sťažovateľa viaceré skutočnosti, ktoré viac alebo menej nemohol z hľadiska urýchlenosti rozhodovania svojou činnosťou výraznejšie ovplyvniť. Rozhodne ale nie je možné konštatovať, že by okresný súd (samosudca) bol akokoľvek vo veci absolútne nečinný. Ústavný súd zastáva názor, že hoc aj nebolo konečné rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu vydané v štandardne akceptovateľnej dobe (spravidla mesiac na jednom stupni), nedošlo

zo strany vo veci konajúceho všeobecného súdu k zásahu do sťažovateľových základných práv alebo slobôd, a to práve z dôvodu potreby rozhodovania o ďalších, nie menej naliehavých a závažných otázkach, ktoré konečnému rozhodnutiu o väzbe sťažovateľa predchádzali a o ktorých príslušný súd rozhodol urýchlene v krátkom čase.

56. Neprichádzalo ústavnému súdu spochybňovať postup okresného súdu, pokiaľ uprednostnil rozhodovanie a rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcu konajúceho súdu pred rozhodnutím o osobnej slobode sťažovateľa, pretože z ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru nemožno vyvodit', že by bolo povinnosťou súdu konať o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby aj na úkor práva obvineného na nestranného a nezaujatého sudcu. Je totiž povinnosťou všeobecného súdu postupovať tak, aby všetky relevantné práva obvineného boli rešpektované. Nie je teda možné niektoré z týchto práv uprednostniť do tej miery, že tým dôjde k praktickej eliminácii iného práva (mutatis mutandis II. ÚS 76/2011).

57. Navyše, pozornosti ústavného súdu neunikla ani skutočnosť, že vo svojej predošlej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 4. januára 2018, o ktorej ústavný súd konal pod sp. zn. II. ÚS 111/2018 bola primárnou námietka sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd rozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby 18. septembra 2017 bez toho, aby predtým rozhodol o námietke sťažovateľa z 15. septembra 2017 smerujúcej proti zaujatosti sudcu [REDACTED]. Naopak, v aktuálnej sťažnosti sťažovateľ použil argumentáciu, že *„ani vznesenie námietky zaujatosti nemôže byť a ani nie je zákonným dôvodom pre odročenie rozhodovania o väzbe, a to s poukazom najmä na ust. § 31 ods. 4 Tr. por.“*. Napriek tomu, že uvedené nemohlo a ani nemalo vplyv na posúdenie opodstatnenosti terajšej sťažnosti, jednoznačne to však signalizuje zaujatie nejasného postoja samotného sťažovateľa (jeho právneho zástupcu) k problematike konkurencie dvoch základných práv, a to základného práva na zákonného sudcu a základného práva na osobnú slobodu v konaní pred všeobecnými súdmi.

58. Nad rámec uvedeného je potrebné uviesť, že nie je bez významu aj dôvod, pre ktorý sťažovateľ trvá na svojom presvedčení, že mal byť z väzby prepustený najneskôr 13. decembra 2017. Malo ísť o pokračovanie jeho väzby po tom, čo podľa jeho názoru uplynula lehota jej trvania stanovená zákonom pre prípravné konanie. Ako už bolo uvedené,

toto tvrdenie sťažovateľa je založené na jeho vlastnom chápaní príslušných zákonných ustanovení, ako aj právne nezáväzného komentára k nim, s ktorým sa ale všeobecný súd nemusel stotožniť, čo spochybňuje aj sťažovateľom prezentovanú naliehavosť a súčasne nevyhnutnosť rozhodnutia o prepustení ho na slobodu.

59. V súlade s judikatúrou ESLP, ktorá uznáva možnosť súladnosti rozhodovania o väzbe aj v prípadoch, keď trvalo dlhšiu dobu, samozrejme, s prihliadnutím na okolnosti daného konkrétneho prípadu (Letellier c. Francúzsko, rozhodnutie z 26. 6. 1991, *Annuaire*, č. 207 – konanie trvalo takmer jeden a pol roka; Navarra c. Francúzsko, rozhodnutie z 23. 11. 1993, *Annuaire*, č. 273-B – kasačné konanie trvalo sedem mesiacov), ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní sp. zn. 1 T 162/2017, s prihliadnutím na už uvedené okolnosti tohto konkrétneho prípadu, ale aj s prihliadnutím na to, že v konečnom dôsledku sťažovateľ bol z väzby na slobodu prepustený, nezasiahol do základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na jeho na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s požiadavkou urýchlenosti rozhodnutia o osobnej slobode.

60. Pokiaľ sťažovateľ žiadal vysloviť porušenie jeho základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť v súvislosti s rýchlosťou (urýchlenosťou) rozhodovania o väzbe rozhodnutím, t. j. uznesením okresného súdu zo 17. januára 2018, ústavný súd poznamenáva, že z jeho judikatúry (napr. IV. ÚS 228/2013) vyplýva, že k porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (ako aj základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy) v časti týkajúcej sa požiadavky urýchleného rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu môže v zásade dôjsť len neprimerane dlhým postupom – konaním príslušného všeobecného súdu vyznačujúcim sa súhrnom viacerých právnych skutočností (najmä opomenutím a neodôvodnenou nečinnosťou). Objektom skúmania pri posudzovaní, či k porušeniu označených práv došlo, je teda dĺžka (obdobie) trvania prieskumu zákonnosti zbavenia slobody s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, t. j. dĺžku trvania samotného rozhodovacieho procesu, nie však samotné rozhodnutie, ktoré spravidla takýto následok nemôže mať. Samotné rozhodnutie všeobecného súdu má totiž v okolnostiach posudzovaného prípadu význam len z hľadiska vymedzenia obdobia trvania prieskumu zákonnosti zbavenia slobody príslušným súdom.

61. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru v súvislosti s požiadavkou urýchlenosti rozhodnutia o väzbe napadnutým postupom a rozhodnutím okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

62. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. októbra 2018